

φύλαξεν ἀμάραντο μετὰ στ' ἀνθογυάλι τῆς ψυχῆς του — μέσ' στῆς ψυχῆς του τ' ἀνθογυάλι κράτησε, στοργικά φύλαξε τὸ ρόδο τῆς ξανθιάς ἀρχαιολάτριστας παρθένας.

✱

Μέσ' στὴν μύρα τῆς ζωῆς του μόνον ἓνα ρόδο τώρα ζοῦσε. Τὸ φύλαγε, τὸ περιποιότανε, τὸ δροσίζε στ' ἀλβαστρένιο τῆς ψυχῆς του ἀνθογυάλι καὶ προσπάθαγε ζωὴ νὰ παίρνει ἀπ' αὐτὸ μὰ καὶ ζωὴ νὰ τοῦ χαρίζει.

Ἀπέραντο, ροδάνθιστο τώρα τῆς ζωῆς τὸ περιβόλι. Κι' ὅμως τὰ ρόδα τῆς ἀλκῆς δὲν τ' ἄγκιζε μὴ μαδηθοῦνε. Οἱ δρόμοι γειτονικοὶ καὶ γνώριοι κι' ὅμως ἀλαργινοὶ καὶ ἄγνωστοι καὶ στὸ ζύγωμα βουνὸ γιγάντιο. Ἐκανε ν' ἀνεβεῖ μὰ μὴ ἐσώψυχη φωνὴ τοῦ πρόσταζε νὰ μένει κάτω, χαμηλὰ καὶ μόνο νὰ πλάθει νὰ φαντάζεται τοῦ βράχου, τῆς κορφῆς τ' ἀνέβασμα καὶ νὰ θαμάζει, μόνο νὰ θαμάζει.

Καὶ μεθοῦσε νοερά, αἰσθητικὰ μεθοῦσε μὲ τὴν εὐωδιὰ τοῦ ρόδου π' ἄφησε νὰ μολήσῃ ἡ ξανθιά ὠριοπρόσωπη παρθένα π' ἀγαποῦσε τοὺς ἀρχαίους ναοὺς.

Μέρες τὸ νοερὸ γιορταίσι στὸν γκρεμισμένο ναό. Ὅλα τὰ ἐρεῖπια ζωντανεμένα, μὰ σιγὰ-σιγὰ μέρα μὲ τὴν ἡμέρᾳ νεκρονόντουσαν πάλιν, οἱ στητὲς κολόνες σωριαζόντουσαν, τὸ «ποίημα τῆς ἐντέλειας» τὸ κλαίγανε τὰ ἐρεῖπια ἴσαμε ποὺ τὸ ρόδο μαδηθῆκε ὁλότελα ἓνα μανιασμένο δειλινὸ καὶ τ' ἀνθογυάλι ραίστηκε.

Κρύος, παγερὸς ἀγέρας, ὀρμητικὸς βορρῆς πῆρε τὰ ροδοπέταλα καὶ τᾶδωσε τροφὴ στὸ μαῦρο τὸ σιφούνι. Ξεπετάχτηκε, ἔτρεξε τρελλὰ πίσω ἀπὸ τ' ἀνθοπέταλα, μέσα στῆς ἀγάπης τὸ σιφούνι, παντοῦ: στὰ ἐρεῖπια, στὸν γκρεμισμένο ναό, στ' ἁλώνια τῆς ζωῆς, στὶς πυκνὲς δεντροστοιχίαι, στοὺς πράσινους κάμπους, κυνήγησε-κυνήγησε — μὰ τοῦ κάκου. Τὸ ρόδο, τὸ τριαντάφυλλο ξεφυλλίστηκε, σκορπίστηκε, χιῶθηκε, κ' ἡ ξανθιά παρθένα μὲ τὸν κύνειο λαιμὸ δὲν ξαναφάνηκε πιά στὰ συντρίμια τοῦ ἀρχαίου ναοῦ...

✱

Τ' ἀνθοπέταλα τοῦ ρόδου ἐνσαρκωμένα. δεμένα σ' ὄνειρον ἰδανικὸ, παντοῦ τὰ ζήτησε. Στὴ ζωὴ καὶ στ' ὄνειρο, στὴν ἀνεμοζάλη καὶ στὴ γαληνιασμένη μωναξιά. Μὰ τίποτα-τίποτα. Πῆρε τὸ δρόμο καὶ τὰ ζήτησε ἄλλοῦ.

Μέσα σὲ ἄλλα ὥραϊα χαλάσματα, σὲ δωρικοὺς ρυθμοὺς, Ἰωνικὲς στητὲς κολόνες καὶ σωριασμένες, σπασμένες μετώπες· σὲ κυκλωπικὰ λιθάρια, μυκηναϊκὰ στιλῶματα, στὸν ἥλιο καὶ στὴ σκοτεινιά τῆς νύχτας ἀκόμα σὲ τύμβους καὶ πέτρινες ἀγορὲς καὶ μέσα σὲ κυκλικὰ οὐρανόστεγα θέατρα, σὲ θρυλικὲς νεκρὲς πολιτεῖες ζητοῦσε κι' ἀναζητοῦσε παντοῦ καὶ πάντα τὴν ξανθιά παρθένα ποὺ εἶχε τὸ τριαντάφυλλο χαμόγελο στὰ χεῖλια καὶ τὴ φωτεινὴ ματιὰ μελαγχολικὰ ριγμένη στὰ κιονόκρανα συντρίμια.

Ξάφνου, ἓνα δολόγλυκο, Μαρτιάτικο βράδυ — τυχαῖα σ' ἓνα κοσμικὸ, πολυθόρυβο ὁλόφωτο θέατρο ἀντίκρουσε τ' ἀνθοπέταλα τοῦ ρόδου, τὴν ξανθιά κορασιά.

Εἶτανε τὰ σκόρπια, χαμένα ἀνθοπέταλα τοῦ ρόδου πάλι φυλλιασμένα σὲ μὴ μεγάλη τώρα ἄλιξη σὰν αἰματοβάφῃ ἀνεμῶνα, ποὺ τὴν εἶχε καρφωμένη στὸ μεταξένιο ρουμπινὶ πουκαμισάκι τῆς ἡ ξανθιά κορασιά.

Τί περίεργη, ἄλλοτινὴ ποὺ εἶτανε τώρα! Δὲν κοιτοῦσε μελαγχολικά, σὰν πρῶτα τὰ συντρίμια τ' ἀρχαίου ναοῦ, μὰ φιλάρεσκα τὸ αλόυσιο στήθος τῆς ποὺ φώτιζε — σὰ φάρος πελαγίσιο πετροκίθαρο — λαμπερά, ἡμερινὰ τὸ μεγάλο διαμάντι τῆς ὁλόχρονης καρφίστας ποὺ κράταγε τὴν κόκκινην, ἰδεατὴ ἀνεμῶνα.

Τὴν κοίταζε καλὰ, γιὰ πρώτη φορὰ καλὰ, κατὰματα, ὁλόκορμα. Γερμανίδα δειχνότανε. Ξανθιά καὶ ροδομάγουλη. Τὸ διαμάντι φώτιζε, σελάγιζε σὰν ἄστρο, μὰ τὰ μάτια τῆς λάμπανε πότερο κι' ἀπὸ τὸ διαμάντι κι' ἀπ' τὸν Ἀδερρινὸν ἀκόμα. Γερμανίδα δειχνότανε, μὰ τὰ μάτια τῆς εἶτανε Ἑλληνικά κι' ὅσο κι' ἂν εἶτανε μακριὰ τῆς, ὅσο κι' ἂν τὰ σκεπάζανε τὰ χρυσωμένα φασμαίν — ἔβλεπε, διαιστάνθηκε κ' εἶδε ἓνα ἀπαλόχρομο κορμιάτι διάφανον Ἀττικὸν οὐρανὸν στὰ μάτια τῆς. Καὶ τὰ μάτια τῆς — οἱ τὰ μάτια τῆς ποὺ ἐπίμονα τὸν κοιτάζανε — ἦσαν λαμπεροὶ τὸν φωτίζανε, τὸν λούζανε σὲ νάματα θεῶ!

✱

Ψηλά-ψηλά σὲ θεωρεῖο εἶταν. ψηλά σὲ κορυφὴ βουνοῦ κ' Ἐκείνη κίτω στὰ ριζί, στὴν πλατεία κίτω. Μὰ δὲν ἤξερε πῶς καὶ γιατί νόμιζε πῶς σιγὰ-σιγὰ κατηφόριζε, κατέβαινε καὶ πῶς Ἐκείνη γρήγορα-γρήγορα ἀνηφόριζε, ἀνέβαινε ψηλά-πολύ ψηλά, σ' ἀτάχτης κορφὲς ποὺ τὰ χεῖριά του — τ' ἀντίποδά του χερὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὴν ἀγκαλιόσουνε ποτε-ποτε! Καὶ κεὶ ψηλά, πολὺ ψηλά, τὸ ρουμπινὶ πουκαμισάκι τῆς μὲ τὴν αἱματοστάλαχτη ἀνεμῶνα τοῦ φανήσαν ξάφνου ἐμφανέμενα σὰν ἥλιος κόκκινος, πυρίφλογος ἥλιος ποὺ τὸν ζέσταινε, τὸν θερμαίνει καὶ τὸν κοιτοῦσε, ἐπίμονα τὸν κοιτοῦσε σὰ μεγάλο, κόκκινο, θαλωμένο Κέκλωπα μὰ μὰ κ' ὁλόγλυκο μελωμένο ἀπὸ ἀγάπης ἀστροφῶς...

Ἑλληνικοὺς σκοποὺς ἐπαιξε ἡ ὀρχήστρα — δημιουργίες, γιοφύρια θεμέλιων...

Στὸ θέατρο τῆς ζωῆς ἡ ὀρχήστρα σὰν τρικυμισμένο πάθος ἐπαιξε καὶ στὴν καρδίᾳ τοῦ μεγάλῃ, δυνατῇ ζωοδότρᾳ ἡ ἀγάπη τρεφότανε γιὰ τὴν ξανθιά παρθένα π' ἀντίκρουσε κάποιον δειλινὸ καθισμένη σὲ σπόνδυλον ἀρχαϊκῆς κολόνας.

Καὶ τὴν κοιτοῦσε καὶ λυπότανε τώρα, λυπότανε γιὰ τὴν ἄλλαξ τὸ σεμνὸ ρῶξ τριαντάφυλλο μὲ τὴν κόκκινη χτυπητὴ ἀνεμῶνα. Λυπότανε μὰ λίγο-λίγο ἔβλεπε κ' εἶδε τὸ κόσμικο, ξύλινο θέατρο νὰ θαμπώνει, νὰ σβύνουνται τὰ ἠλεκτρικά κ' οἱ πολυέλαιοι, νὰ χάνεται, καὶ νὰ γίνεται σιγὰ σιγὰ μαρμάρينو, πλατύστερνο, οὐρανόστεγο ἀρχαῖο θέατρο καὶ τὴν ξανθιά παρθένα γυρ-

